

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Alfonsi Virvesii Canarien. Episcopi, Philippicæ
disputationes uiginti aduersus Lutherana dogmata, per
Philippum Melanchthonem defensa**

Virués, Alfonso de

Coloniae, 1542

VD16 V 1588

Coronis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-33625

rum, quæ producit Philippus, quibus exemplis æquati angelica reuelatione leguntur laici quidam summis anachoretis, quando non hic de meritorum collatione differimus, in quibus præstare potest sordidus lixa primis in ecclesia viris, sed de vitæ generibus in communi, de quibus negari nõ potest, quin quædam propius accedant ad pietatem quam alia.

C O R O N I S.

HOc loco, & his de rebus differentem oppressit me quorundam monachorum calumnia, qui hæresis non cuiusuis, sed Lutheranae nomine me apud inquisitores Hispaniæ sunt criminati: Vide mihi lector quale pietatis hostimentum pro monasticæ professionis patrocinio iam inde ante XVI. annos suscepto nobis retulerint, simulq; animadverte, qualem ecclesiæ nauant operam nonnulli, qui se fidei vindices & catholicæ pietatis iactant assertores. Sed nos neque propter paucorum, nec si plures quidem sint, insolentiam possumus sanctissimum religiõis institutum damnare, nec propter hominum ingratitude Christum & ecclesiæ causam deserere. Si enim in hoc mundo tantum (quod ait ^{1. Cor. 15} Paulus) in Christo sperantes simus, omnium hominum miserissimi sumus, Lutheri est, & eius complicum propter peruersos hominum mores, sanctas ecclesiæ leges et instituta damnare. Euangelica autem prudẽtia agnoscit quod superius ^{Matth. 15} diximus, sagenam Christi malos vna cum bonis semper ab initio mûdi collegisse, nec vllum esse ordinem tam perfectum, quin non mō nequam, verum perditissimos aliquot homines atq; deploratissimos habuerit. Innascuntur em̃ antido-

Hh ij tis,

Numc. 22
Matth. 16
Acto. 6
Apoca. 2

tis toxica, & saluberrimis quibusq; rebus solent esse admixta venena. Sic propheticus ordo habuit Balaam, apostolicus Iudam, diaconicus Nicolaum, vt ipsis rer; omnium experimentis fateri cogamur, quod in exordio huius operis proposuimus. Nihil scilicet esse adeo præclarum, coeleste, diuinum, quod si versetur inter homines, & per homines dispensari, aut quoquo modo geri cõtingat, eorundem hominum defectibus non sit quadantenus obnoxium. Sed nos huiusmodi non monachis, sed monachorum mōstris despectis, oculos ad monasticæ professionis heroes Paulos, Antonios, Iohānes, Macharios, Hilariones, & antiquos illos Aegyptiacos greges apostolicæ perfectionis æmulos & sectatores, cõuertamus. His adijcere possumus Benedictum cum tam numerosa diuorum caterua: cuius institutum si nihil aliud ecclesiæ contulisset, vel hoc tamen erat illi semper habenda gratia, quod Gregorium illum cognomento Magnū, Pontificem protulit. Neque posterioribus sæculis defuerunt viri monasticæ pietatis professores, qui Mendicantium familias pio quidē consilio & successu non infelici condiderunt: nam sunt in eis, qui etiā sanctitate & eruditione claruerint. Quibus diuinæ approbationis pignoribus acceptis, pseudo monachos oēs æque atq; monachomastigas contēnamus, nec em̄ propter alteros professio, nec propter alteros vita monachor; nobis debet esse cõtemptui. Me vero nemo credat, velim, monachor; pertesum, aut illor; insectatione vsq; adeo commotum, vt propterea quasi indignans ab huius operis consummatione destiterim: stultum profecto esset & hominis

nis parum grauis, quod pro Christo opt. max. & eius tantūmodo gloria fuerat inchoatum, ob stultitiam quorundam hominum & contumelias velle deserere, sed decreui (quod superius ad Carolum Cæsarem inuictissimū præfatus sum) nihil doctrinæ seu grauioris alicuius sententiæ addere, his, quæ in schedis, quas ad inquisitionis regesta retulimus, habebantur, ne quis me alio vnquam fuisse aut esse animo, erga catholicas veritates & ecclesiæ obseruantiam existimet, atq; fuerim antea quam aduersarij nostri quicquam aduersus nos molirentur. Adieci tamen epistolam ad Osiandrum nostram, vt Lutheranorum congressus (si modo Lutheranus est Osiander) qui nobis crimini dantur, vel hoc argumento quales fuerint, appareat. Reliqua autem confessionis & apologiæ capita, quæ his disputationibus non attinguntur, etiam si persequerem, nulla opus esset noua doctrina ad illorum confutationem: Omnia enim quæ sequentibus paragraphis Philippus inculcat de ecclesiæ ritibus, cæremonijs, præceptis, ordinibus, et si quæ sunt alia huiuscemodi, ita fuerant præcedentibus ab eo producta, vt nihil addat noui nisi verba, quorum est impendio largus, ita a nobis discussa, & ad scripturarum testimonia, & ecclesiæ auctoritatem, sunt collata, vt nulla sit opus alia confutatione. Superest vt Germanos nunc omnes (quod in exordio & sæpe alias fecimus) demū exhortemur, & per communem in Christo Iesu salutis spem obsecremus, vt totam hanc disputationem, quam maxime poterunt, integri legant, nec vlli se addicant sectæ aut factioni, cuius studio facile, nisi diligenter caueant, non solum ad ea quæ fuerint subob-

scura, verum & ad splendidissima quæq; , vt oculi tenebris
 affueti ad lucis aspectum, cæcutient, & hallucinabuntur, po-
 nentq; (quod ait Propheta) lucem tenebras, & tenebras lu-
 cem: apud quem prophetam multi, qui belle sibi sapere vide-
 bantur, tandem errore, vbi illis minime proderit, patefacto di-
 cunt: Elongatum est iudicium a nobis, & non apprehendet
 nos iustitia: expectauimus lucem, & ecce tenebræ: splendore,
 & in tenebris ambulauimus, palpauimus sicut cæci parietem,
 et quasi absq; oculis attrectauimus, impegimus meridie qua-
 si in tenebris, in caliginosis quasi mortui, &c. Est cui soli sub-
 dendum est nostrum omnino iudicium, Christus Iesus Dei
 patris & filius & veritas, qui mentiri non nouit, fallere nescit,
 peccatum non fecit, nec inuentus est dolus in ore eius. In cuius
 verbis, quæ per se, vel per prophetas & apostolos sua or-
 gana protulit, cum inciderit, vt intellectus imbecillitate cespia-
 temus, aut ambigamus, est: ad quam huiuscemodi quæstio-
 nes ipsius Christi Iesu prospectio referantur. Ecclesia ca-
 tholica: de qua ineptissimum est dubitare quænam, aut vbi
 sit. Ea est enim quæ sectis, hæresibus suborientibus & inter-
 cedentibus, ab ipso Christi tempore & ab orbis initio vsque
 ad nostra palam & in aperto perseuerat. Est enim ciuitas su-
 per montem posita. Lucerna non sub modio latitans, vt qui-
 dam fingunt, quo non sit cuius iudicio damnentur, sed super
 candelabrum accensa, vt & dignosci possit ab omnibus, & ijs
 qui ad illam accesserint, lucere. Huius est, vt ait Paulus, capti-
 uare omnem intellectum in obsequium Christi: qua capti-
 uitate nulla potest esse libertas felicior, quinimo huic vni
 non

Isaie 5

Isaie 59

Iohan. 14

1. Petri 2

Matth. 5

1. Cor. 10

ADVERSVS LVTH. DOGMATA. Fol. 116.

non esse animo, fide & pietate subiectum, est, quod ait Petrus,
velamen habere maliciæ libertatem. Huic multæ pseudo ec- 1. Pet. 2
clesiæ se ab apostolicæ prædicationis exordio opposuerunt,
quæ & si diu aliquoties durauerint, demum extinctæ

sunt, quoniam portæ inferi non præualebunt

Math. 16

aduersus eam. Christo Iesu pollicen-

te vna atque præstante, cui sit

honor & gloria,

Amen.

FINIS LIBRI.

